

знае на кждѣ отива. Кое го е накарало въ този голѣмъ дѣждѣ да се скита като изгубенъ изъ улицитѣ? — Какво търси на улицата въ тази тъмна и страшна нощ! . . .

Той се спрѣ прѣдъ една висока и много освѣтлена къща. Погледнѣ на горѣ и си въздъхнѣ тежко. Горѣ свирѣше музика и хората се веселяхъ. „Боже мой! — каза си той, тази е къщата на единъ мой ученикъ. Дали нѣма да ме испѣди, ако азъ попросѣ едно сухо кюше да ме не вали дѣжда! Охъ, страшно ми е студено! Всичкитѣ ми дрѣхи се напихъ съ вода. Дали ще ме познае въ тѣзи дрипи? Най добрия ми ученикъ и колко пѣкъ го обичахъ!“

— Ще влѣза.

Той се приближи до вратата, побутна ги и влѣзе вътрѣ. Сега още повече започнѣ да трепѣри. Главата му се замая и чу че нѣкой му шепнеше на ухото: „Влѣзъ горѣ, признателний ученикъ те чака“!. Полегка, полегка, безъ да го срѣщне нѣкой, той се искачи чакъ горѣ, погледна прѣзъ единъ прозорецъ въ една освѣтлена стая и видѣ на една маса наредени много хора, а въ срѣдата имъ той самъ . . . Той цѣлъ трепѣрене. Какво ще стане съ него ако влѣзе прѣдъ тѣзи хубаво облечени хора? Какво ще си помислятъ тѣ? И едри, едри сълзи се затъркаляхъ по изсѣхналитѣ му бузи.

— Чичо, какво търсишъ тѣка? — попита го едно много хубаво момченце, което излѣзе отъ съседната стая.

Той се стрѣснѣ и се обърнѣ къмъ него. Искаше му се да избѣга на улицата. „Не, това ще бѣде по-лошо“, си каза той.

— Направи ми едно добро, хубаво момченце, продума той съ умоляющъ гласъ.

— Какво добро?

— Улови ме за дѣсната ржка и ме заведи прѣдъ този челоуѣкъ, който е на срѣдата на масата.

— При татка!

— Да, каза просяка.